

Přeložení státního zástupce

O přeložení státního zástupce na jiné pracoviště rozhoduje příslušný vedoucí státní zástupce, jen jedná-li se o různá pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce. Nejsou-li jako místo výkonu práce státního zástupce sjednány také pobočky (jejich sídla) určitého státního zastupitelství, může být na pobočku (jinou pobočku) nebo z pobočky do sídla určitého státního zastupitelství státní zástupce přeložen jen s jeho souhlasem a jen vyžaduje-li to nezbytně provozní potřeba.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2425/2010, ze dne 18.1.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce JUDr. I. I., zastoupeného JUDr. M. V., advokátem se sídlem v B., proti žalované České republice - Vrchnímu státnímu zastupitelství v O. se sídlem v O., zastoupenému JUDr. R. M., advokátem se sídlem v B., o neplatnost přeložení žalobce do jiného místa výkonu práce a o uložení povinnosti přidělovat žalobci práci, za účasti Unie státních zástupců České republiky, občanského sdružení se sídlem v P., zastoupené JUDr. Ing. T. B., advokátem se sídlem v Č.B., jako vedlejšího účastníka na straně žalobce, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 11 C 65/2008, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. ledna 2010, č. j. 16 Co 65/2009 - 198, tak, že dovolání žalované se zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že „přeložení do jiného místa výkonu práce dané Příkazem k nastoupení práce na pracoviště v Olomouci ze dne 28. 4. 2008 je neplatné“ a že „žalovaná je povinna žalobce zaměstnávat na pobočce žalované v Brně“. Žalobu odůvodnil zejména tím, že u žalované pracoval jako státní zástupce Vrchního státního zastupitelství Olomouc na pobočce v Brně a že dopisem žalované ze dne 28. 4. 2008 byl ke dni 2. 5. 2008 přeložen ze svého pracoviště v Brně na pracoviště v Olomouci. Svůj nesouhlas s přeložením sdělil žalované dopisem ze dne 30. 4. 2008. Protože nebyl žádný zákonný ani věcný důvod pro jeho přeložení z Brna, jeho dohodnutým a pravidelným pracovištěm bylo pracoviště v Brně; o přeložení do Olomouce nežádal a Vrchní státní zastupitelství v Olomouci si k takovému přeložení nevyžádalo ani jeho souhlas. Rozhodnutím o jeho přeložení z Brna do Olomouce došlo k porušení uzavřené dohody o jeho místě výkonu práce a současně i ustanovení § 43 odst. 1 a § 14 zákoníku práce, neboť žalovaná rozhodla o jeho přeložení z Brna do Olomouce bez právního důvodu, bezdůvodně zasahuje do jeho práv a její rozhodnutí je v rozporu s dobrými mravy.

Okresní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 22. 10. 2008, č. j. 11C 65/2008-112, určil, že přeložení žalobce do jiného místa výkonu práce dané příkazem k nastoupení práce na pracovišti v Olomouci ze dne 28. 4. 2008, je neplatné, žalobu, aby byla žalovaná povinna zaměstnávat žalobce na pobočce žalované v Brně, zamítl a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit na nákladech řízení žalobci 17.273,- Kč „zástupci žalobce JUDr. M. V.“ a vedlejšímu účastníku 17.267,- Kč „zástupci vedlejšího účastníka JUDr. Ing. T. B.“. Vyšel z toho, že žalobce byl přeložen k výkonu funkce vrchního státního zástupce do Olomouce v roce 1997, že z funkce vrchního státního zástupce VSZ Olomouc byl odvolán ministrem spravedlnosti dne 1. 11. 2007 ke dni 2. 11. 2007, že se poté „fakticky dohodl“ s vrchní státní zástupkyní JUDr. M. H. na změně místa výkonu práce z pracoviště v Olomouci na pracoviště na pobočce v Brně a začal vykonávat práci státního zástupce na pobočce v Brně a že příkazem vrchní státní zástupkyně ze dne 28. 4. 2008 byl přeložen na pracoviště v Olomouci. Dovodil, že „v dané věci

je třeba aplikovat ust. § 43 odst. 1 zákoníku práce, neboť ust. § 19 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství, v platném znění otázku přeložení státního zástupce v rámci působnosti jednoho státního zastupitelství na jiné pracoviště výslovně neupravuje, proto s odkazem na ust. § 18 odst. 6 tohoto zákona je nutno aplikovat příslušné ustanovení zákoníku práce“. Protože žalobce požádal vrchní státní zástupkyni o změnu místa výkonu práce, tj. učinil návrh na tuto změnu a vrchní státní zástupkyně s tímto návrhem souhlasila, došlo k akceptaci návrhu žalobce, tedy k souhlasnému projevu vůle obou účastníků, aby žalobce dále pracoval na pracovišti v Brně. Tato dohoda o změně místa výkonu práce byla uzavřena na dobu neurčitou, a proto k další změně místa výkonu práce (do Olomouce) mohlo dojít jen se souhlasem žalobce. K námitce žalované, že příkaz vrchní státní zástupkyně k nastoupení žalobce k výkonu funkce státního zástupce VSZ na pracovišti v Olomouci je organizačním opatřením v působnosti vrchní státní zástupkyně, uvedl, že „s ohledem na obsah přípisu vrchní státní zástupkyně ze dne 28. 4. 2008 a s přihlédnutím ke konkrétní situaci je nutno tento úkon považovat za přeložení žalobce do jiného místa výkonu práce, než které bylo mezi účastníky dohodnuto“. Vzhledem k tomu, že bylo určeno, že přeložení žalobce na jiné místo výkonu práce je neplatné, považoval za nadbytečné rozhodovat o povinnosti žalované přidělovat žalobci práci na konkrétním pracovišti; v této části proto žalobu zamítl.

K odvolání účastníků Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 1. 2010, č. j. 16 Co 65/2009 - 198, rozsudek soudu prvního stupně „v odst. I. výroku“ (ve výroku o neplatnosti převedení žalobce na pracoviště v Olomouci) potvrdil, „v odst. II. výroku“ (v zamítavém výroku) jej změnil tak, že žalovaná je povinna přidělovat žalobci práci na pobočce žalované v Brně, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů žalobci 47.922,- Kč k rukám advokáta JUDr. M. V. a vedlejšímu účastníku 56.084,- Kč k rukám advokáta JUDr. Ing. T. B.. Souhlasil se soudem prvního stupně v tom, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce v listopadu 2007 požádal svou nadřízenou JUDr. H., aby mohl nadále bez časového omezení pracovat na pobočce Vrchního státního zastupitelství v Brně, že vrchní státní zástupkyně JUDr. H. žádosti žalobce vyhověla, tj. akceptovala jeho návrh na uzavření dohody o změně místa výkonu práce z Olomouce do Brna na dobu neurčitou, a že žalobce nesouhlasil s tím, aby byl ode dne 2. 5. 2008 opět zařazen na pracoviště v Olomouci podle příkazu vrchní státní zástupkyně ze dne 28. 4. 2008. Stejně jako soud prvního stupně dovodil, že státní zástupce je v pracovním poměru k České republice vzniklém jmenováním (§ 18 odst. 1 a 4 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství), že pracovní poměr státních zástupců se řídí zákoníkem práce, pokud zákon o státním zastupitelství nestanoví jinak (§ 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství), že zákon o státním zastupitelství nestanoví jinak - neřeší otázku přeložení státních zástupců na různá pracoviště v rámci jednoho státního zastupitelství, že je proto třeba na danou situaci aplikovat zákoník práce, a že na tom nic nemění ani ustanovení § 19 zákona o státním zastupitelství, protože toto zákonné ustanovení pojednává o přidělení státních zástupců k výkonu funkce k určitému státnímu zastupitelství, případně o přeložení státního zástupce na jiné státní zastupitelství, nikoliv na jiné pracoviště téhož státního zastupitelství. Žalobce tak bylo možno přeložit k výkonu práce do jiného místa (do Olomouce) pouze s jeho souhlasem a pokud to nezbytně vyžadovala provozní potřeba žalované. Protože však žalobce souhlas s přeložením do jiného místa k výkonu práce nedal, rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2008 je neplatným právním úkonem (§ 39 obč. zák.). Na rozdíl od soudu prvního stupně nepovažoval za nadbytečné rozhodovat o povinnosti žalované zaměstnávat žalobce na pobočce žalované v Brně. Rozhodnutí o neplatnosti přeložení žalobce ze dne 28. 4. 2008 do jiného místa výkonu práce, o kterém rozhodl soud prvního stupně, totiž nic nemění na tom, že žalovaná neplní vůči žalobci povinnost přidělovat mu práci ve sjednaném místě výkonu práce podle § 38 odst. 1 písm. a) zák. práce; žalovaná přiděluje žalobci práci na pracovišti v Brně jen na základě předběžného opatření, o němž bylo rozhodnuto Krajským soudem v Ostravě usnesením ze dne 8. 7. 2008, č. j. 16 Co 173/2008-74. Žalobce se proto důvodně domáhá uložení povinnosti žalované přidělovat žalobci práci ve sjednaném místě výkonu práce, zejména za situace, kdy Vrchní státní zastupitelství v Olomouci má celkem tři pracoviště.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že ustanovení § 19 zákona o státním zastupitelství upravuje komplexně problematiku přidělování a překládání státních zástupců u různých stupňů státního zastupitelství i mezi nimi navzájem. Proto je v tomto ustanovení logicky obsažena možnost přemísťovat státní zástupce na různá místa u přiděleného státního zastupitelství tak, jak jsou jednotlivá pracoviště tohoto státního zastupitelství dislokována, aby byla zajištěna funkčnost státního zastupitelství. Nesouhlasí ani s tím, jak odvolací soud (i soud prvního stupně) hodnotil provedené důkazy, a polemizuje zejména s hodnocením výpovědi JUDr. M. H. a prohlášení Mgr. K. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu i rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 10. 2008, č. j. 11 C 65/2008-112, zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, nebude-li jako zjevně bezdůvodné odmítnuto, neboť odvolací soud věc správně posoudil po stránce skutkové i právní.

Vedlejší účastník navrhl, aby dovolání bylo jako nepřipustné odmítnuto; v případě, že bude dovolání přezkoumáno, ztotožnil se s vyjádřením žalobce a navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, nebude-li jako zjevně bezdůvodné odmítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 3 o. s. ř. dovolání přípustné (otázka překládání státních zástupců nebyla dovolacím soudem dosud řešena), přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Dovolatelka v dovolání zpochybňuje skutkové zjištění odvolacího soudu o tom, že v listopadu roku 2007 došlo mezi žalobcem a žalovanou (tehdejší vedoucí státní zástupkyní) k dohodě o časově neomezené změně místa výkonu práce žalobce na pobočku v Brně.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (a tak je tomu v projednávané věci v části dovolání směřující proti měnicímu výroku rozsudku odvolacího soudu), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly z řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, kterému svědkovi měl soud uvěřit, že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr nebo že některý důkaz není

pro skutkové zjištění důležitý). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutkové zjištění o tom, že „žalobce v listopadu 2007 požádal svou nadřízenou JUDr. H., aby mohl nadále bez časového omezení pracovat na pobočce Vrchního státního zastupitelství v Brně“, a že „vrchní státní zástupkyně JUDr. H. žádosti žalobce vyhověla, tj. akceptovala návrh na uzavření dohody o změně místa výkonu práce z Olomouce do Brna na dobu neurčitou“, odvolací soud učinil – jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku – z výsledků dokazování (zejména z výpovědi žalobce a JUDr. M. H., organizačního schématu vydaného žalovanou na rok 2008, prohlášení Mgr. K. ze dne 2. 5. 2008 a jeho rezignačního dopisu ze dne 28. 4. 2008), které zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o. s. ř. Uvedl, jakými úvahami se řídil (žalovaná v průběhu řízení měnila svá tvrzení, v organizačním schématu na rok 2008 není zmínka o tom, že by zařazení žalobce na pobočku do Brna bylo omezeno dobou určitou a sama vrchní státní zástupkyně potvrdila, že o tom, že žalobce bude „dočasně pracovat“ v Brně, neinformovala ani jeho nadřízené Mgr. K. a Mgr. G., bezprostředním nadřízeným žalobce tedy nebylo nic známo, ač šlo o skutečnost, o které by rozhodně vědět měli). Odvolací soud také vysvětlil, proč neuvěřil vrchní státní zástupkyni JUDr. M. H., že mezi účastníky byla uzavřena dohoda o změně místa výkonu práce žalobce na pobočku v Brně na dobu určitou (její tvrzení je v rozporu se všemi ostatními provedenými důkazy). Z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu je zřejmé, že odvolací soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti logický rozpor, a nejde ani o případ, že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř.

Otázku přeložení žalobce na pracoviště v Olomouci příkazem ze dne 28. 4. 2008 je třeba i v současné době posuzovat podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do dne 30. 6. 2008 (tj. přede dnem, kdy nabyly účinnosti zákony č. [121/2008](#) Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, a č. [126/2008](#) Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o přeměnách obchodních společností a družstev) - dále též jen „zák. práce“ a podle zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství, ve znění účinném do dne 30. 6. 2008 (tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. [121/2008](#) Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů) - dále též jen „zákon o státním zastupitelství“.

Podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o státním zastupitelství státního zástupce jmenuje na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti na dobu časově neomezenou.

Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o státním zastupitelství pracovní poměr státního zástupce se zakládá k České republice jmenováním do funkce státního zástupce a vzniká po složení slibu podle odstavce 3 dnem, který je stanoven k nástupu výkonu této funkce. Nestanoví-li tento zákon jinak, vykonává práva a povinnosti z pracovního poměru státního zastupitelství, k němuž je státní zástupce přidělen k výkonu funkce.

Podle ustanovení § 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství pracovní poměr státních zástupců se řídí zákoníkem práce, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o státním zastupitelství státního zástupce přidělí k výkonu funkce k určitému státnímu zastupitelství ministr spravedlnosti na základě jeho předchozího souhlasu. Dodatečné odvolání tohoto souhlasu má za následek zánik funkce, nelze-li státního zástupce s jeho souhlasem přidělit k jinému státnímu zastupitelství.

Podle ustanovení § 19 odst. 2 věty první před středníkem zákona o státním zastupitelství ministr spravedlnosti může státního zástupce přeložit s jeho souhlasem nebo na jeho žádost k jinému státnímu zastupitelství téhož nebo vyššího stupně.

Podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o státním zastupitelství nelze-li řádný výkon působnosti státního zastupitelství zajistit postupem podle odstavců 1 a 2, může ministr spravedlnosti po vyjádření vedoucího státního zástupce státního zastupitelství, k němuž je státní zástupce přidělen, přeložit státního zástupce i bez jeho souhlasu nebo žádosti k jinému státnímu zastupitelství, dojde-li zákonem ke změně v organizaci státního zastupitelství nebo změně obvodů státních zastupitelství.

Podle ustanovení § 43 odst. 1 zák. práce přeložit zaměstnance k výkonu práce do jiného místa, než bylo sjednáno v pracovní smlouvě, je možné pouze s jeho souhlasem a v rámci zaměstnavatele, pokud to nezbytně vyžaduje jeho provozní potřeba.

Postavení státního zástupce ve vztahu k jeho zaměstnavateli - České republice je upraveno především zákonem č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství. Zákon o státním zastupitelství definuje, že státní zástupce vykonává svoji funkci v pracovním poměru, který se zakládá jmenováním a vzniká po složení slibu dnem, který je stanoven k nástupu výkonu této funkce (srov. § 18 odst. 1, 2 a 4 zákona o státním zastupitelství). Přesto, že se pracovní poměr státního zástupce zakládá jednostranným právním úkonem (jmenováním ministrem spravedlnosti), podmínkou jeho vzniku je souhlas státního zástupce s takovým úkonem. Stejně jako u pracovního poměru založeného dvoustranným právním úkonem (pracovní smlouvou) je dále pro jeho vznik nezbytné, aby byly jmenováním (se souhlasem státního zástupce) nebo dohodou určeny alespoň nezbytné (esenciální) náležitosti takového pracovního poměru. Těmi jsou druh práce (funkce), místo výkonu práce (funkce) a den nástupu do práce (funkce) - srov. § 34 odst. 1 zák. práce.

Okolnost, že pracovněprávní vztah státního zástupce a státu - stanovení jeho esenciálních náležitostí - nemůže vzniknout bez souhlasu státního zástupce, že tedy nemůže být bez dalšího jmenován mocenským aktem veřejné moci, spolu se skutečností, že jeho úprava se řídí subsidiárně zákoníkem práce (srov. § 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství), znamená kromě jiného, že pracovní vztah státního zástupce je svojí povahou právním poměrem soukromoprávním, jehož účastníci mají rovné postavení.

Z hlediska nezbytných (esenciálních) náležitostí pracovního poměru státního zástupce k České republice vyplývá z ustanovení § 18 odst. 4 a § 19 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, že druh práce (státní zástupce) je vždy nepochybně dohodnut před přidělením k výkonu funkce k určitému státnímu zastupitelství (srov. slova „... na základě jeho předchozího souhlasu“ v § 19 odst. 1 věty první zákona o státním zastupitelství) a dohoda o dni nástupu do práce (funkce) je uzavřena nejpozději dnem, kdy jmenovaný státní zástupce skutečně k určitému státnímu zastupitelství do práce nastoupí.

Ve vztahu k místu výkonu práce jmenovaného státního zástupce zákon o státním zastupitelství konkrétní právní úpravu neobsahuje. Přitom ujednání o místu výkonu práce v pracovní smlouvě (nebo při jmenování) má svůj význam zejména proto, že zaměstnavatel nemůže přidělovat zaměstnanci práci v jiném místě než v místě, které bylo sjednáno jako místo výkonu práce mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Místo výkonu práce může být určeno velmi úzce (např. konkrétní pracoviště) nebo širěji. Zákoník práce předpokládá, že místem výkonu práce bude obec nebo organizační jednotka, ale nevylučuje, aby místo výkonu práce bylo i jinak určené místo. Určení místa výkonu práce státního zástupce není výslovně obsaženo ani v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, podle něhož státního zástupce přidělí k výkonu funkce k určitému státnímu zastupitelství ministr spravedlnosti na základě jeho předchozího souhlasu. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 18 odst. 4 věty druhé zákona o státním zastupitelství přidělením k výkonu funkce k

určitému státnímu zastupitelství je zde míněno určení, která z organizačních složek státu (činných na úseku státního zastupitelství) bude ve vztahu ke konkrétnímu státnímu zástupci vykonávat práva a povinnosti zaměstnavatele z pracovního poměru.

Vzhledem k tomu, že zákon o státním zastupitelství ani zákoník práce nestanoví, že by nedostatek písemné formy ujednání o místu výkonu práce způsoboval jeho neplatnost, může být toto ujednání učiněno nejen písemnou formou, ale také ústně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli účastníci projevit - konkludentně (srov. § 18 zák. práce a § 35 odst. 1 obč. zák.). Není-li tedy mezi (budoucím) státním zástupcem a Českou republikou výslovné dohody (ujednání) o místu výkonu práce a souhlasil-li státní zástupce se svým přidělením k výkonu funkce k určitému státnímu zastupitelství (bez takového souhlasu nemůže jeho pracovní poměr vzniknout), lze zpravidla uzavřít, že došlo také (přínejmenším konkludentně) k uzavření dohody o místu výkonu práce v sídle státního zastupitelství (srov. § 7 odst. 1 zákona o státním zastupitelství), k němuž byl k výkonu funkce přidělen.

Zákon o státním zastupitelství upravuje rovněž přeložení (srov. § 19 odst. 2 - 6 zákona o státním zastupitelství) a dočasné přidělení (srov. § 19a zákona o státním zastupitelství) státního zástupce k jinému státnímu zastupitelství; tedy změnu sjednaného místa výkonu práce (funkce). Vždy se tak děje pouze se souhlasem státního zástupce (nebo na jeho žádost), výjimečně bez jeho souhlasu nebo žádosti (za podmínek § 19 odst. 3 a 4 zákona o státním zastupitelství) rozhodnutím ministra spravedlnosti (jako zaměstnavatele - státu); zároveň takovým rozhodnutím dochází také ke změně určení organizační složky státu, která bude ve vztahu ke konkrétnímu státnímu zástupci vykonávat práva a povinnosti zaměstnavatele z pracovního poměru. Jde o výjimku z ustanovení § 18 odst. 4 věty druhé zákona o státním zastupitelství, neboť „jinak“ práva a povinnosti zaměstnavatele z pracovního poměru vykonává státní zastupitelství, k němuž je státní zástupce přidělen k výkonu funkce. I když obecně platí, že při „přechodu“ zaměstnance z jedné organizační složky státu do jiné organizační složky státu se postupuje obdobně, jako by se jednalo o dva různé samostatné zaměstnavatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 9. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2525/2004, uveřejněný v časopisu Soudní judikatura, ročník 2005, pod poř. č. 176), u státních zástupců se prosadí právě uvedená speciální úprava obsažená v zákoně o státním zastupitelství (srov. § 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství) a pracovní poměr státního zástupce pokračuje nepřerušeně (kontinuálně) dále.

S odvolacím soudem lze souhlasit v tom, že uvedená ustanovení (§ 19 odst. 2 - 6 a § 19a zákona o státním zastupitelství) výslovně nepostihují také přeložení státního zástupce na jiné pracoviště téhož státního zastupitelství a že je tedy třeba v souladu s ustanovením § 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství věc posuzovat podle zákoníku práce.

Úprava obsažená v zákoníku práce rozlišuje mezi místem výkonu práce sjednaným v pracovní smlouvě, pracovištěm a pravidelným pracovištěm zaměstnance; pojem „pracoviště“ zná i zákon o státním zastupitelství (srov. § 20 zákona o státním zastupitelství). Místem výkonu práce sjednaným v pracovní smlouvě [§ 34 odst. 1 písm. b) zák. práce] nebo v souvislosti se jmenováním do funkce se rozumí obec, kraj, území ČR, organizační jednotka nebo jinak určené místo, v němž se zaměstnanec v pracovní smlouvě zavázal konat práci pro zaměstnavatele. Pracoviště je pak místo, kde zaměstnanec plní podle pokynů zaměstnavatele své pracovní úkoly; okruh těchto míst, v nichž může zaměstnavatel přidělovat zaměstnanci práci, je dán vymezením místa výkonu práce v pracovní smlouvě, popřípadě přeložením do jiného místa výkonu práce provedeným v souladu s ustanovením § 43 zák. práce (u státních zástupců též v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 - 6, případně § 19a zákona o státním zastupitelství). Pravidelným pracovištěm se pro účely poskytování cestovních náhrad rozumí místo, které je se zaměstnancem sjednáno v pracovní smlouvě podle ustanovení § 34 odst. 2 zák. práce.

Ačkoli zákoník práce (a zákon o státním zastupitelství) rozlišuje mezi místem výkonu práce a pracovištěm, neobsahuje úpravu přeložení zaměstnance z jednoho pracoviště na jiné pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce. Z toho ale závěr, učiněný odvolacím soudem, že přeložení státního zástupce na různá pracoviště v rámci jednoho státního zastupitelství je třeba posuzovat podle ustanovení zákoníku práce o změně místa výkonu práce (přeložení), nevyplývá. To, že zákoník práce jako norma poskytující zvýšenou ochranu zaměstnanci obsahuje pouze úpravu přeložení do jiného místa výkonu práce, znamená, že přesun zaměstnance po pracovištích v rámci sjednaného místa výkonu práce zvláštní ochrany nepožívá a že pravidla, jež se uplatní při přeložení zaměstnance do jiného než sjednaného místa výkonu práce, se na přeložení na jiné pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce nevztahují. Je tomu tak proto, že význam z hlediska obsahu pracovního vztahu má pouze změna místa výkonu práce; změna pracoviště (v rámci sjednaného místa výkonu práce) má jen pracovněorganizační povahu a umožňuje zaměstnavateli operativně přesouvat zaměstnance podle provozních potřeb. Proto vystupuje do popředí význam definice sjednaného místa výkonu práce tak, aby vyhovovalo oběma stranám pracovněprávního vztahu.

Neobsahuje-li právní úpravu přeložení na jiné pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce ani zákoník práce, znamená to, že přeložení státního zástupce na jiné pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce není v právních předpisech vztahujících se k pracovnímu poměru státního zástupce zvláštním způsobem upraveno vůbec. Uplatní se proto pro tyto případy ustanovení § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, podle něhož vedoucí státní zástupce stanoví vnitřní organizaci státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a rozdělení agendy státního zastupitelství mezi státní zástupce; přitom zajistí specializaci státních zástupců podle zvláštních právních předpisů.

Mimo pojmy „místo výkonu práce sjednané v pracovní smlouvě“, „pracoviště“ a „pravidelné pracoviště“ zaměstnance zákon o státním zastupitelství navíc vymezuje také „pobočky“ vrchního, krajského nebo okresního státního zastupitelství, které mají rovněž svá sídla a jsou zřizovány vyhláškou ministerstva spravedlnosti (srov. § 40 odst. 2 zákona o státním zastupitelství a před 28. 2. 2002 § 7 odst. 2 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství). Z charakteristiky „poboček“ státních zastupitelství vyplývá, že se nejedná (a nemůže jednat) o „pracoviště“ ve smyslu ustanovení § 20 zákona o státním zastupitelství nebo ve smyslu zákoníku práce, neboť „pobočky“ nejenže mají svoje sídla, ale mají také vymezeny své pravomoci (srov. např. k věci se vztahující ustanovení § 8 odst. 2 a 3 vyhlášky č. [23/1994](#) Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli). Jedná se tedy o nižší organizační složky s odlišnou pracovní náplní než tou, jež přísluší do „sídla“ určitého státního zastupitelství; nemohou proto být „pracovištěm“ určitého státního zastupitelství jako místem, kde státní zástupce fakticky plní své pracovní úkoly a jež je dáno vymezením místa výkonu práce v pracovní smlouvě (nebo jiného ujednání). Také v rámci pobočky státního zastupitelství je však možno rozlišovat (rozeznávat, definovat) pracoviště jako místa, kde státní zástupce fakticky plní své pracovní úkoly a jež jsou dána vymezením pobočky, která je sjednaným místem výkonu práce.

Přeložení státního zástupce na pobočku nebo mezi pobočkami téhož státního zastupitelství tak není (a nemůže být) přeložením mezi pracovišti téhož státního zastupitelství, a proto na ně postup podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství nelze použít. Takové přeložení znamená, že se mění sjednané místo výkonu práce (pobočka má své sídlo). Vzhledem k tomu, že se nejedná o přeložení ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 až 6 zákona o státním zastupitelství ani o dočasné přidělení k jinému státnímu zastupitelství podle ustanovení § 19a zákona o státním zastupitelství, je třeba v souladu s ustanovením § 18 odst. 6 zákona o státním zastupitelství takovou změnu místa výkonu práce (funkce) posuzovat podle zákoníku práce. Pro takové přeložení se tak uplatní ustanovení § 40 odst. 1 a § 43 odst. 1 zák. práce, podle nichž obsah pracovního poměru je možné změnit jen tehdy, dohodnou-li se zaměstnavatel a zaměstnanec na jeho změně, a přeložit zaměstnance k výkonu práce do jiného místa, než bylo sjednáno v pracovní smlouvě, je možné pouze

s jeho souhlasem a v rámci zaměstnavatele, pokud to nezbytně vyžaduje jeho provozní potřeba. V poměrech státního zastupitelství jménem zaměstnavatele - státu vystupuje v těchto případech (neboť se nejedná o výjimku uvedenou v ustanovení § 19 odst. 2 až 6 nebo § 19a zákona o státním zastupitelství, kdy jménem zaměstnavatele - státu vystupuje ministr spravedlnosti) vedoucí státní zástupce státního zastupitelství, k němuž je státní zástupce přidělen k výkonu funkce (srov. § 18 odst. 4 zákona o státním zastupitelství).

Nejvyšší soud ČR proto dospěl k závěru, že o přeložení státního zástupce na jiné pracoviště rozhoduje příslušný vedoucí státní zástupce, jen jedná-li se o různá pracoviště v rámci sjednaného místa výkonu práce. Nejsou-li jako místo výkonu práce státního zástupce sjednány také pobočky (jejich sídla) určitého státního zastupitelství, může být na pobočku (jinou pobočku) nebo z pobočky do sídla určitého státního zastupitelství státní zástupce přeložen jen s jeho souhlasem a jen vyžaduje-li to nezbytně provozní potřeba.

Žalobce byl se svým souhlasem přeložen rozhodnutím ministra spravedlnosti ČR ze dne 24. 10. 1997 k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci - tím bylo z hlediska obsahu jeho pracovního vztahu k České republice nově určeno (dohodnuto) jeho místo výkonu práce a došlo též ke změně určení organizační složky státu, která bude ve vztahu k žalobci vykonávat práva a povinnosti zaměstnavatele z pracovního poměru. Vyhláškou ministerstva spravedlnosti ČR č. [311/2000](#) Sb., vydanou v souladu s tehdy platným ustanovením § 7 odst. 2 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství (nyní § 40 odst. 2 zákona o státním zastupitelství), byly v obvodu Vrchního státního zastupitelství v Olomouci zřízeny pobočky v Brně a v Ostravě. Dohodou žalobce s tehdejší vedoucí státní zástupkyní (zaměstnavatelem) v listopadu roku 2007 došlo ke změně místa výkonu práce tak, že jeho místem výkonu práce bude pobočka Vrchního státního zastupitelství v Olomouci umístěná v Brně. Žalobce tudíž mohl být přeložen z pobočky Vrchního státního zastupitelství v Olomouci umístěné v Brně do sídla Vrchního státního zastupitelství v Olomouci jen se svým souhlasem. Bez jeho souhlasu - rozhodnutím vedoucího státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v režimu ustanovení § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství - mohl být takto přeložen jen kdyby měl jako místa výkonu práce sjednány jak pobočku v Brně, tak nadále i sídlo Vrchního státního zastupitelství v Olomouci; tak tomu ale podle zjištění soudů nebylo, neboť dohodou mezi žalobcem a vrchní státní zástupkyní JUDr. H. došlo ke změně místa výkonu práce žalobce z Olomouce „pouze“ do Brna. Protože žalobce souhlas se svým přeložením do sídla Vrchního státního zastupitelství v Olomouci nedal, správně odvolací soud uzavřel, že přeložení žalobce do sídla Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 28. 4. 2008 je neplatné.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska žalovanou uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno (ani dovolatelkou tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)